

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1471/2021
24.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против тужених АД „Железнице Србије“ Београд и АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 184/21 од 12.03.2021. године, у седници већа одржаној 24.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 184/21 од 12.03.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 184/21 од 12.03.2021. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 933/18 од 15.10.2020. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 933/18 од 15.10.2020. године ставом првим изреке, одбијен као неоснован приговор стварне ненадлежности Првог основног суда у Београду, а ставом другим, четвртим, шестим и осмим изреке одбијени су као неоснован тужбени захтеви тужиоца означени као основни и евентуални захтеви којима је тражено да се обавезу тужени да тужиоцу, на име накнаде за топли оброк и регрес за коришћење годишњег одмора, за период од фебруара 2015. године до августа 2015. године, солидарно исплате појединачне месечне износе, са законском затезном каматом, као што је ближе наведено овим ставовима изреке. Ставом трећим, петим, седмим и деветим изреке одбијени су као неосновани захтеви тужиоца означени као основни и евентуални захтев, којима је тражено да се обавезе тужени АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ Београд, да на име накнаде трошкова тоглог obroка и регреса за коришћење годишњег одмора за период од септембра 2015. године до фебруара 2018. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од дана доспелости до исплате. Ставом десетим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 184/21 од 12.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда, садржана у ставу другом, трећем, четвртном, петом, шестом, седмом, осмом, деветом и десетом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да су испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020), за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе, будући да је Врховни касациони суд у више одлука изразио став у ситуацији када послодавац право запослених на исплату трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, не искаже у платној листи запослених, који се разликује од става израженог у побијаној пресуди.

Због тога је на основу члана 404. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о основаности ревизије, у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је током утуженог периода био у радном односу код туженог АД „Железнице Србије“ Београд, на радном месту механичара. Након статусних промена тужилац је закључио Анекс уговора о раду са туженим АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ Београд. Дана 13.03.2018. године тужилац је поднео тужбу суду ради исплате неисплаћених накнада за топли оброк и коришћење годишњег одмора. Вештачењем је обрачуната висина накнаде трошкова за исхрану у току рада и за регреса за коришћење годишњег одмора, применом параметара из Колективног уговора првотуженог („Службени гласник РС“ бр. 37/95, 7/00), у ситуацији када нема других показатеља о висини и исплати ових трошкова.

Нижестепеним одлукама је одбијен тужбени захтев за исплату накнаде регреса за годишњи одмор, као и накнаде на име трошкова исхране у току рада, уз закључак судова да су ови трошкови тужиоцу исплаћени правилно, кроз цену рада, а према општим актима тужених.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права, због чега је чињенично стање на коме су засноване нижестепене пресуде остало непотпуно утврђено.

Законом о раду прописано је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом, а Законом о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, поново је прописано и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора (члан 118. тачка 1, 5. и 6.), а мора бити исказана у обрачунској листи за све запослене.

Почев од 01.01.2006. године послодавцима је остављена могућност да својим актима о расподели зараде могу уговорити мањи или већи износ регреса и топлог obroка, од онога који је предвиђен Општим колективним уговором и Законом о раду, али само уколико су донели Одлуку којом су предвидели висину регреса и топлог obroка. Међутим, у конкретном случају тужени у току поступка нису доставили такву одлуку суду, као ни судском вештаку ради израде налаза и мишљења, из чега се основано може закључити да иста није ни донета. При том, висина трошкова на име регреса за годишњи одмор и на име трошкова исхране у току рада, мора бити одређена линеарно за све запослене, односно ови трошкови морају бити исплаћени свим запосленима у истом износу, без обзира на стручну спрему, звање и радно место. Имајући ово у виду, не могу се прихватити ни наводи тужених, као ни закључак другостепеног суда, да су запосленима, па и тужиоцу, ови трошкови исплаћени кроз висину цене рада, с обзиром да тужени нису могли да се изјасне о њиховој висини, нити је износ накнаде за регрес и топли оброк исказан у платној листи запослених (па и тужиоца), како је то прописано чланом 105. став 1. и чланом 121. став 1. Закона о раду. Из наведеног произлази закључак да су тужени, у погледу исплате наведених накнада, цитиране законске одредбе примењивали на штету тужиоца.

Како је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 2. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

У поновном поступку првостепени суд ће утврдити чињенично стање, имајући у виду примедбе из овог решења, а потом о захтеву за накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора донети правилну и закониту одлуку.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић